

EVELYN HUGO’NUN YEDİ KOCASI

için yapılan övgüler

“Ağlamaktan tüm makyajınızın akıp gitmesine hazırsanız bu kitaba başlayabilirsiniz çünkü beklentilerinizin ötesinde bir duygusallıkla karşılaşacaksınız. Evelyn’in her evliliği kalp kırıklığı, ihanet ve aile içi şiddet gibi içinizi paramparça edecek bir acıyla yüzleştiriyor. Fakat gerçek aşkını gördüğünüzde, artık eski siz olmayacaksınız.” —**Bustle**

“Evelyn’in hayatı boyunca başından geçen muhteşem maceralar, okuyan herkesi büyüyle avucunun içine alacak.” —**PopSugar**

“*Evelyn Hugo’nun Yedi Kocası*, bir kitaptan bekleyebileceğiniz her şeyi size sunuyor: Hollywood entrikaları, çarpıcı bir ters köşe, dokunaklı bir anlatım.” —**ANNE HELEN PETERSEN**

“Taylor Jenkins Reid, bu nefes kesici hikâyesiyle alanında bir numara olduğunu tekrar kanıtlıyor.” —**Redbook**

“Okuru ilk sayfada avucunun içine almayı Taylor Jenkins Reid’e bırakın.” —**Working Mother**

“Reid’in karakterleri, geçmişin sırlarla dolu hikâyeleri ve yüzleşmek zorunda kalacakları gerçekler boyunca okurları peşlerinden sürükleyecek.” —**Real Simple**

“Bitirmenizin üzerinden aylar geçse bile etkisi sürecek.” —**Brit&Co.**

TAYLOR JENKINS REID

EVELYN
HUGO'NUN
YEDİ
KOCASI

Çeviren

Elif Nihan Akbaş

Lilah için...
Ataerkilliği parçala, tatlım.

Evelyn Hugo Kıyafetlerini Açık Artırmayla Satacak

Film efsanesi ve 60'lı yılların medya yıldızı Evelyn Hugo, en unutulmaz kıyafetlerinden on ikisini, geliri meme kanseri araştırmalarında kullanılmak üzere Christie's üzerinden açık artırmaya çıkaracağını açıkladı.

79 yaşındaki Hugo uzun zamandır bir ihtişam ve zarafet ikonu. Sade ama aynı zamanda seksi stiliyle tanınıyor. Hugo'nun en meşhur görüntülerinin önemli bir kısmı da moda ve Hollywood arşivlerinin mihenk taşları olarak görülüyor.

Hugo tarihinin parçalarından birine sahip olmak isteyenler, yalnızca elbisenin kendisiyle değil, nerede giyildikleriyle de ilgileniyor. Satışa çıkan elbiseler arasında Hugo'nun 1959 Akademi Ödülleri'nde giydiği zümrüt yeşili Miranda La Conda'nın yanı sıra, 1962'de *Anna Karenina*'nın prömiyerinde giydiği lila sufle ile organize derin yuvarlak yaka ve 1982'de *All for Us*'la Oscar kazandığında üzerinde bulunan lacivert ipekten Michael Maddax da bulunuyor.

Hugo, bir dizi Hollywood skandalından da payını almıştı ki bunların içinde yedi evliliğinin yanı sıra film yapımcısı Harry Cameron'la on yıllar süren ilişkisi de var. Hollywood dünya-sının iki isminin, bu açık artırmada da etkisi şüphesiz büyük olan Connor Cameron adında bir kızları vardı. Bayan Cameron geçen yıl, 41 yaşına girdikten kısa bir süre sonra meme kanserinden hayatını kaybetti.

1938'de Kuba göçmeni bir ailenin kızı olarak Evelyn Elena Herrera adıyla dünyaya gelen Hugo, New York'un Hell's Kitchen mahallesinde büyüdü. 1955'te Hollywood'a geldi ve saçlarını sarıya boyatarak adını Evelyn Hugo olarak değiştirdi. Hugo, neredeyse bir gecede Hollywood seçkinlerinden biri hâline geldi. 80'lerin sonunda emekli olup yatırımcı Robert Jamison'la -üç kez Oscar kazanan aktris Celia St. James'in ağabeyi- evlenmeden önce otuz yıldan uzun bir süre spot ışıklarının altında kaldı. Yedinci kocasının ölümüyle dul kalan Hugo, Manhattan'da yaşıyor.

Yapay güzelliği, ihtişamın en gözde örneği ve cüretkâr seksapeliyle uzunca bir süre dünya genelinde sinema izleyicisi için bir cazibe kaynağı oldu. Açık artırmanın 2 milyon dolara kadar çıkması bekleniyor.

1

“OFİSİME GELEBİLİR MİSİN?”

Önce çevremdeki masalara, sonra tekrar Frankie’ye bakarak gerçekten kiminle konuştuğundan emin olmaya çalıştım. Kendimi işaret ettim. “Bana mı diyorsun?”

Frankie’nin pek sabrı yoktu. “Evet, Monique, sen. O yüzden ‘Monique, ofisime gelebilir misin?’ dedim.”

“Pardon, yalnızca son kısmı duydum.”

Frankie arkasını döndü. Ben de not defterimi alıp peşinden gittim.

Frankie’de çok çarpıcı bir şey vardı. Geleneksel olarak çekici biri olduğunu söyleyebileceğimizden pek emin değildim. Sert hatları, iri gözleri vardı. Ama yine de hayranlıkla bakmaktan kendinizi alabileceğiniz biri değildi. 1.80’lik ince bedeni, kısa kesilmiş kıvrıkcık saçları, parlak renklere ve büyük takılara ilgisiyle Frankie bir yere girdiğinde, herkes onu fark ederdi.

Bu işi almamın bir nedeni de o sayılabilirdi. Gazetecilik eğitimi alırken ona hayrandım. Şimdi başında bulunduğu ve benim de hizmet verdiğim derginin sayfalarındaki bütün yazılarını okurdum. Dürüst olmak gerekirse, siyahi bir kadının işlerin başında olması da oldukça ilham vericiydi. Frankie bana, çift ırklı bir kadın olarak –açık kahverengi tenim, siyahi babamdan aldığım koyu kahverengi gözlerim ve yüzümde beyaz annemden aldığım çok sayıda çille–günün birinde benim de idareci olabileceğimi hissettiriyordu.

“Otursana,” dedi Frankie, koltuğuna çökerken. Eliyle de Luciste masasının karşısındaki turuncu sandalyeyi işaret etti.

Sakince oturup bacak bacak üstüne attım. İlk sözü Frankie’ye bıraktım.

Frankie bilgisayarına bakarak, “Evet, işler şaşırtıcı bir hâl aldı,” dedi. “Evelyn Hugo’nun temsilcileri uzun bir yazı dizisi istiyor. Özel bir röportaj.”

İçimden bir an, *Vay canına!* demek geldi. *İyi de bunu neden bana söylüyorsun?* “Tam olarak ne hakkında?” diye sordum.

Frankie, “Benim tahminim, şu yürüttüğü elbise açık artırmasıyla ilgili,” dedi. “Anladığım kadarıyla Amerika Meme Kanseri Vakfı için olabildiğince yüksek bir miktar toplamak onun için çok önemli.”

“Ama onlar bunu doğrulamıyor mu?”

Frankie başını iki yana salladı. “Yalnızca Evelyn’in anlatacağı şeyler olduğunu söylüyorlar.”

Evelyn Hugo tüm zamanların en büyük film yıldızlarından biriydi. İnsanların onu dinlemesi için söyleyecek bir şeyleri *olmasına* ihtiyacı yoktu.

“Bu bizim için müthiş bir kapak konusu olabilir, değil mi? Yani sonuçta o yaşayan bir efsane. Sekiz kez filan evlenmişti, değil mi?”

“Yedi,” dedi Frankie. “Ve evet, büyük bir potansiyeli var. Tam da bu yüzden bir sonraki aşamada bana karşı hoşgörülü olmanı umuyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

Frankie derin bir nefes alırken yüzünde kovulmak üzere olduğunu düşündürecek bir ifade belirdi. Ama sonra, “Evelyn özellikle seni istiyor,” dedi.

“Beni mi?” Son beş dakikadır ikinci kez birinin benimle konuşmak istemesine şaşıırıyordum. Özgüvenim üzerinde çalışmam gerekiyordu. Şu kadarını söyleyeyim, son zamanlarda biraz darbe almıştı. Ama neden hep ağrıyormuş gibi davranacaktım ki?

“Dürüst olmak gerekirse, benim tepkim de bu oldu,” dedi Frankie.

Ben de dürüst olayım, biraz gücenmiştim. Tamam, neden böyle düşündüğünü anlayabiliyordum. *Vivant'a* geleli henüz bir yıl bile olmamıştı. Genelde şişirme haberler yapıyordum. Bundan önce kendilerini haber dergisi olarak gören ama aslında güçlü manşetleri olan bir blogdan ibaret sayılabilecek güncel haber ve kültür sitesi *Discourse* için yazıyordum. Genellikle Modern Yaşam bölümü için gündemdeki konuları ele alıyor ve kısa fikir yazıları yazıyordum.

Yıllarca serbest çalıştıktan sonra *Discourse* işi bir cankurtaran olmuştu. Ama *Vivant* bana iş teklif edince kendimi engelleyememişim. Bir kuruma dahil olma ve efsanelerle çalışma şansının üzerine balıklama atlamıştım.

İlk iş günümde ikonik, kültüre etki eden kapaklarla süslenmiş duvarların arasından yürümüştüm. Birinde kadın aktivistlerden Debbie Palmer, 1984 Manhattan'ına yukarıdan bakan bir gökdedenin tepesinde çıplak ve özenli bir poz vermişti; birinde sanatçı Robert Turner bir kanvasa resim yaparken çekilmişti ve metin, ta 1991'de onun AIDS olduğunu bildiriyordu. *Vivant* dünyasının bir parçası olmak gerçektir gelmişti. O parlak sayfalarda adımlar görmek istemişim hep.

Ama ne yazık ki son on iki sayıda, *Discourse*'taki meslektaşlarım viral hâline gelen yazılarıyla dünyayı değiştirmeye çalışırken ben üst tabakanın eski moda sorunlarıyla uğraşmaktan başka bir şey yapmamıştım. Yani, kısacası kendimi pek etkileyememişim.

"Bak, seni sevmediğimizden değil, seviyoruz," dedi Frankie. "*Vivant'a* büyük işler yapacağını düşünüyoruz. Ama ben bu işi daha tecrübeli, tanınmış birine vermeyi umuyordum. Sana karşı açık olmak istiyorum, seni Evelyn'e gidecek ekibe almayı düşünmediğimizi söyledim. Beş büyük isim gönderdik ama bize şöyle dediler."

Frankie bilgisayar ekranını bana doğru çevirerek, Evelyn Hugo'nun reklamcısı olduğunu varsaydığım, Thomas Welch adında birinden gelen bir e-postayı gösterdi.

Kimden: Thomas Welch
Kime: Troupe, Frankie
Cc: Stamey, Jason; Poewrs, Ryan

Monique Grant yoksa Evelyn de yok.

Şaşkınlıkla Frankie'ye baktım. Dürüst olmak gerekirse, Evelyn Hugo'nun benimle herhangi bir şey yapmak istemesi karşısında biraz havalanmıştım.

Frankie bilgisayarını kendi önüne doğru çevirirken, "Evelyn Hugo'yla *tanişiyor musun?* Bunun sebebi böyle bir şey mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim, bu soruyu sormasına bile şaşırarak. "Birkaç filmi izlemişliğim var ama o benden önceki dönemin yıldızı."

"Onunla kişisel bir bağın yok mu?"

Başını salladım. "Kesinlikle hayır."

"Sen de Los Angeleslı değil misin?"

"Evet ama Evelyn Hugo'yla aramda olabilecek tek bağ, babamın eskiden onun setlerinden birinde fotoğrafçılık yapmış olması olabilir. Eskiden set fotoğrafçılığı yapardı. Anneme sorabilirim."

"Harika. Teşekkürler." Frankie bana beklentiyle baktı.

"Hemen mi sormamı istiyorsunuz?"

"Mümkünse."

Cebimden telefonumu çıkarıp anneme mesaj attım: *Babam Evelyn Hugo'nun filmlerinden herhangi birinde çalıştı mı?*

Üç noktanın yanıp sönmeye başladığını gördüm. Başımı kaldırdığımdaysa Frankie'yi telefonuma bakmaya çalışırken buldum. İhlalinin farkına vararak arkasına yaslandı.

Telefonum çınladı.

Annemden mesaj gelmişti: *Olabilir. O kadar çok filme gitti ki akılda tutmak zor. Neden sordun?*

Uzun hikâye, diye cevap verdim. *Evelyn Hugo ile bir bağlantım var mı, onu çözmeye çalışıyorum. Sence babam onunla tanışıyor muydu?*

Annem cevap verdi: *Ha! Hayır. Baban setteki hiçbir ünlüyle takılmazdı. Birkaç ünlü arkadaş edinsin diye çok uğraştım ama...*

Güldüm. “Görünüşe göre hayır. Evelyn Hugo ile bir bağlantım yok.”

Frankie başını salladı. “Tamam, güzel. O hâlde diğer teori, Evelyn’in çalışanları daha az etkili birini seçmek istediler ki seni, dolayısıyla da hikâyeyi kontrol edebilsinler.”

Telefonumun tekrar titreştiğini hissettim. *Sen sorunca hatırladım, babanın eski çalışmalarının olduğu bir kutu göndermek istiyorum sana. Muhteşem şeyler. Bende olmalarını seviyorum ama senin daha çok seveceğini düşünüyorum. Bu hafta gönderirim.*

“Yani zayıf olanı avladıklarını düşünüyorsun,” dedim Frankie’ye.

Frankie hafifçe gülümsedi. “Bir anlamda.”

“Yani Evelyn’in adamları derginin künyesine baktılar, alt sıralardaki bir yazar olarak benim adımları buldular ve bana dış geçirebileceklerini düşündüler. Böyle mi düşünüyorsun?”

“Böyle olmasından korkuyorum.”

“Peki bunu bana neden söylüyorsun?”

Frankie her sözcüğünü özenle seçmek istermiş gibi düşündü. “Çünkü sana dış geçirebileceklerini düşünmüyorum. Seni hafife aldıklarını düşünüyorum. Ve bu kapağı istiyorum. Bunu manşetten çıkmak istiyorum.”

“Yani?” diye sordum sandalyemde hafifçe kıpırdanarak.

Frankie ellerini önünde birleştirerek masaya yerleştirip bana doğru eğildi. “Sana Evelyn Hugo’ya karşı koyabilecek cesaretin olup olmadığını soruyorum.”

Bugün birinin bana sorabileceği her şeyi sıraya koysam bu muhtemelen dokuz milyonuncu sırada falan olurdu. Evelyn Hugo’ya karşı koyacak cesaretim var mı? Hiçbir fikrim yoktu.

“Evet,” dedim sonunda.

“Bu kadar mı? Sadece evet mi?”

Bu fırsatı istiyordum. Bu hikâyeyi yazmak istiyordum. En alttaki kadın olmaktan sıkılmıştım. Bir zafere ihtiyacım vardı. “Kesinlikle evet?”

Frankie düşünceyle başını salladı. “Daha iyi ama yine de ikna olmadım.”

Otuz beş yaşındaydım. On yıldan uzun bir süredir yazarlık yapıyordum. Günün birinde bir kitap anlaşması yapmayı umuyordum. Kendi hikâyelerimi seçmek istiyordum. Evelyn Hugo gibi biri aradığında insanların ulaşmak için mücadele ettikleri o isim olmak istiyordum. Burada, *Vivant*’ta uygun şekilde kullanılmıyordum. Eğer istediğim yerde olmak istiyorsam bir şeylerin çözülmesi, birilerinin yolumdan çekilmesi gerekiyordu. Ve bu hemen olmalıydı çünkü bu lanet olası kariyer, elimde kalan tek şeydi. Bir şeylerin değişmesini istiyorsam, bir şeyleri yapma biçimimi değiştirmem gerekiyordu. Muhtemelen keskin bir değişim olacaktı bu.

“Evelyn beni istiyor,” dedim. “Sen de Evelyn’i istiyorsun. Seni ikna etmesi gereken benmişim gibi görünmüyor, Frankie. Görünüşe bakılırsa daha çok senin *beni* ikna etmen gerekiyor.”

Frankie’nin üzerine bir ölüm sessizliği çöktü. Birbirine bastırıldığı parmaklarının üzerinden bana bakıyordu. Zor bir hedef seçmiştim. Iskalamış olabilirdim.

Ağırlık antrenmanlarını denemeye karar verip de yirmi kiloluk ağırlıklarla başladığımda da böyle hissetmişim. Çok geçmeden ne yaptığımı bilmediğim ortaya çıkmıştı zaten.

Sözümü geri alıp defalarca özür dilememek için kendimi zor tuttum. Annem beni kibar, ağırbaşlı biri olarak yetiştirmişti. Nezaketin bir tür boyun eğiş olduğunu kabul edeli uzun zaman olmuştu ama bu tarz bir nezaketten de fazla uzaklaşmamıştım. Dünya, onu yönetmesi gerektiğini düşünen insanlara saygı duyuyordu. Bunu hiçbir zaman anlamasam da artık mücadele etmeyi bırakmıştım. Günün birinde Frankie olmak için buradaydım. Hatta belki ondan da büyük biri. Gurur duyacağım, büyük,

önemli işlere imza atmak için. Bir iz bırakmak için. Ve henüz bu hedeflerin yanından bile geçmiyordum.

Sessizlik öyle uzun sürdü ki bir an her saniye artan gerilim yüzünden çözüleceğimi düşündüm. Ama ilk çözülen Frankie oldu.

“Tamam,” dedi. Ayağa kalkarken elini uzattı.

Ben de elimi uzatırken içimde şaşkınlık ve yakıcı bir gurur vardı. Elini sağlam sıktığımdan emin olmaya çalıştım. Frankie’nin eli ise tam bir mengeneydi.

“Becer şu işi, Monique. Hem bizim için hem kendin için. Lütfe.”

“Başaracağım.”

Tokalaşmayı bıraktık ve ben kapıya doğru ilerlemeye başladım. “*Discourse* için yazdığın hekim destekli intihar yazısını okumuş olabilir,” dedi Frankie ben odadan çıkmak üzereyken.

“Ne?”

“Etkileyiciydi. Belki de o yüzden seni istiyordur. Biz de seni öyle bulduk. Müthiş bir hikâyeydi. Sadece çok tuttuğu için değil, senin sayende. Çok iyi bir iş olduğu için.”

Kendi irademle yazdığım, gerçekten anlamı olan ilk hikâyelerden biriydi. Özellikle de Brooklyn restoran bölgesinde küçük saksılarda ürün yetiştirme olayının popülerleşmesiyle ilgili bir işe atandıktan sonra önermiştim bu konuyu. Yerel bir çiftçiyle görüşmek için Park Slope pazarına gittiğimde ona hardal otlarını hiç denemediğimi itiraf etmiştim de bana kız kardeşi gibi konuştuğumu söylemişti. Bir sene öncesine kadar gayet etoburken birden vegan olmuş, beyin kanseriyle savaşıırken tamamen organik bir beslenme benimsemiş.

Laf lafı açınca bana kardeşiyle birlikte katıldığı, ölmek üzere olanlar ve sevdikleri insanlar için açılan hekim destekli intihar destek grubundan bahsetmişti. Gruptakilerin çoğu, onuruyla ölme hakkı için mücadele ediyormuş. Sağlıklı beslenme kardeşinin hayatını kurtarmayacakmış ve hiçbirisi onun daha fazla acı çekmesini istemiyormuş.

O an o destek grubundaki insanlara ses vermeyi içtenlikle istediğimi anlamıştım.

Discourse ofisine dönüp bu haberi önermiştim. Daha önce *hipster* trendleri ve ünlülerle ilgili düşünce yazılarımın yerden yere vurulduğu düşünülürse bu önerimin de geri çevrileceğini düşünüyordum. Ama şaşırtıcı bir şekilde bana yeşil ışık yakmışlardı.

Haber üzerinde yılmadan çalıştım, kilise bodrumlarındaki toplantılara katıldım, üyelerle röportajlar yapmış, yazmış ve bir daha yazmıştım... Ta ki yazımın acı çeken insanların yaşamlarını sona erdirmelerine yardım etmenin tüm karmaşasını, hem merhameti hem de ahlaki kuralları yansıttığından emin olana kadar.

En gurur duyduğum hikâyemdi o. Birkaç kez buradaki mesai-mi bitirdikten sonra eve dönüp o yazıyı tekrar okuduğum, kendime neler yapabileceğimi, hazmetmesi ne kadar zor olsa da gerçeği paylaşmanın tatminini hatırlattığım olmuştu.

“Teşekkürler,” dedim Frankie’ye.

“Sadece yetenekli olduğunu söylüyorum. Belki o yüzden seni seçti.”

“Muhtemelen öyle değildir.”

“Evet,” dedi. “Muhtemelen değildir. Bu hikâyeyi, artık her ne olacaksa, iyi yaz. Bir sonrakinde öyle olacaktır.”

Evelyn Hugo Her Şeyi Tüm Açıklığıyla Anlatıyor

Dediklerine göre büyüleyici/YAŞAYAN EFSANE/dünyanın en güzel sarışını Evelyn Hugo elbiselerini açık artırmayla satışa çıkarıyormuş ve on yıldan uzun süredir hiç yapmadığı bir şeyi yaparak bir röportaj için anlaşılmış.

LÜTFEN bana nihayet o lanet kocalarından bahsetmeye hazır olduğunu söyleyin. (Dördü anlarım, beş de olur, hadi zorlarsınız, altı da tamam ama yedi? Yedi koca? 80'lerin başında, kongre üyesi Jack Easton'la ilişki yaşadığını herkesin bildiğinden bahsetmiyorum bile. Hadi kızım!)

Eğer kocaları hakkında açıkça konuşmayacaksa dua edelim de en azından o kaşları nasıl elde ettiğini açıklasın. Diyorum ki SERVETİNİ PAYLAŞ, EVELYN.

E'nin o pirinç sarısı saçları; koyu, ok gibi gergin kaşları; yarıknık teni ve kızıl-kahve gözleriyle poz verdiği eski fotoğraflarını gördüğünüzde, her ne yapıyorsanız boş verip ona bakmaktan başka seçeneğiniz olmuyor.

Vücudundan bahsetmiyorum bile.

Popo yok, kalça yok... İncecik bir bedende koca memeler sadece.

Yetişkinlik yıllarımın tamamını böyle bir bedene sahip olmak için çalışarak geçirdim. (Not: Hâlâ çok uzağındayım. Belki de bu hafta her öğlen *spagetti bucatini* yediğimdendir.)

Beni öfkeliendiren tek bir şey var: Evelyn bu iş için herhangi birini seçebilirdi. (Mesela ben?) Ama o *Vivant*'ın çaylaklarından birini seçti. Kimi isterse seçebilirdi. (Mesela ben?) Neden şu Monique Grant denen hatun (neden ben değilim)?

Eh, peki. Beni seçmediğine biraz üzıldüm.

Cidden *Vivant*'ta işe girmeliyim. Bütün iyi işleri onlar yapıyor.

YORUMLAR:

Hihello565 yazdı: *Vivant*'takiler bile *Vivant*'ta çalışmak istemiyor artık.

Şirket amirleri, zıvalığa kur yapan sansürcü muhabirler üretiyor.

Pppppppppps'den Hihello565'e yanıt: Evet, tabii. İçimden bir ses diyor ki ülkenin en saygın, içeriği en dolu dergisi sana iş teklif etse ânında üstüne atlarsın.

EChristine999 yazdı: Evelyn'in kızı yakınlarda kanserden ölmemiş miydi? Sanki öyle bir şeyler okumuştum. Çok acı. Bu arada Evelyn'in bahsettiğin fotoğrafı Harry Cameron'ın mezarındaki mi? Beni aylarca perişan etmişti. Güzel aileydi. İkisini de kaybetmiş olması üzücü.

MrsJeanineGrambs yazdı: Evelyn Hugo ZERRE KADAR umurumda değil.

BIRAKIN ŞU İNSANLARI YAZMAYI. Evlilikleri, ilişkileri ve filmlerinin çoğu tek bir şey olduğunun göstergesi: Kaşar. *Three A.M.* kadınlar için bir utanç kaynağı. Dikkatinizi bunu hak eden insanlara verin.

SexyLexi89 yazdı: Evelyn Hugo tüm zamanların en güzel kadını olabilir. *Route-en-Train*'deki o çırlıçıplak sudan çıktığı sahne ve kameranın tam siz göğüs uçlarını göreceksen kararması? Çok iyi.

PennyDriverKLM yazdı: Sarı saç ve siyah kaşı MODA yapan Evelyn Hugo'ya selam olsun. Evelyn, seni selamlıyorum.

YuppiePigs3 yazdı: Fazla zayıf! Tipim değil.

EvelynHugoBirAzizdi yazdı: Bu kadın, şiddet gören kadınların kurdukları organizasyonlara ve LGBTQ+ çıkarları adına MİLYONLARCA DOLAR yardımda bulundu. Şimdi de kanser araştırmaları için kıyafetlerini satıyor ve sen yalnızca kaşlarından mı bahsediyorsun? Cidden mi?

JuliaSantos@TheSpill'den EvelynHugoBirAzizdi'ye yanıt: Sanırım haklısın. ÖZÜR DİLERİM. Savunmam şu: Milyonlar kazanmaya 60'larda lanet bir şıllık olarak başladı. Yeteneği ve güzelliği olmasa o prestiji asla kazanamazdı. O LANET KAŞLARI olmasa da güzel olamazdı. Ama tamam, sen haklısın.

EvelynHugoBirAzizdi'den JuliaSantos@TheSpill'e yanıt: Ah, cadılık ettiğim için üzgünüm. Öğle yemeğini atlamışım da. Mea Culpa.* Ne olursa olsun *Vivant* bu hikâyeyi senin yapacağının yarısı kadar bile güzel anlatamaz. Evelyn seni seçmeliydi.

JuliaSantos@TheSpill'den EvelynHugoBirAzizdi'ye yanıt: Değil mi????
Monique Grant da kimmiş? SIKICI. Ayağını denk alsın...

* (Lat.) Benim hatam. –çn

2

BİRKAÇ GÜNÜ EVELYN HUGO'YLA ilgili bulabildiğim her şeyi araştırarak geçirdim. Eski Hollywood yıldızlarıyla ilgilenmek bir yana, hiçbir zaman bir film meraklısı da olmamıştım. Ama Evelyn'in yaşamından –en azından kayıtlardaki kısmından– en az on pembe dizi çıkardı.

On sekiz yaşındayken, boşanmayla sonuçlanan erken bir evlilik yapmıştı. Sonra Hollywood imtiyazlılarından Don Adler'la stüdyo destekli flörtleri ve fırtınalı evliliği. Söylentilere göre Evelyn ondan dayak yediği için ayrılmış. Sonra Fransız Yeni Dalga akımından bir filmle geri dönüşü. Şarkıcı Mick Riva'yla hızlı bir Vegas kaçamağı. Zarif Rex North'la, ikisinin de başkalarıyla ilişkisi olduğu için sona eren görkemli bir evlilik. Harry Cameron'la hayatının en güzel aşk hikâyesi ve kızları Connor'ın doğumu. Yürek parçalayan boşanmalarının ardından Evelyn'in eski yönetmeni Max Girard'la hızlı evliliği. Kendisinden çok daha genç olan Kongre Üyesi Jack Easton'la ilişkisi olduğuna dair, Girard'la evliliğini bitiren iddialar. Ve son olarak yatırımcı Robert Jamison'la evliliği. Söylentiler, Evelyn'in eski rol arkadaşı ve Robert'in kardeşi Celia St. James'e nispet olsun diye bu evliliği yaptığı yönündeydi. Kocalarının hepsi öldü ve bu ilişkilerin iç yüzünü bilen tek kişi Evelyn artık.

Şunu söylemeliyim ki yaptığım çalışma ondan bu konuda birkaç laf almak için biçilmiş kaftandı.

Akşam ofiste mesaiye kaldıktan sonra nihayet dokuza birkaç dakika kala eve kapağı atabilmiştim. Dairem küçüktü. Sanırım en uygun ifade *kutu gibi bir ev* olabilir. Ama eşyalarınızın yarısı gittiğinde o küçük yerlerin size ne kadar geniş görüneceğine şaşarsınız.

David beş hafta önce taşındı. Giderken götürdüğü tabak çanağın yerine hâlâ yenilerini alamadım. Annesinin geçen sene bize evlilik hediyesi olarak verdiği orta sehpasının yerine de bir şey koyamadım. Tanrım! Birinci yıl dönümümüzü bile göremedik.

Ön kapıdan girip çantamı kanepeye bırakırken David'in orta sehpayı da götürmesinin ne kadar aşağılık bir davranış olduğunu düşündüm yine. San Francisco'daki yeni stüdyosu, promosyon olarak önerilen cömert yerleştirme paketi sayesinde dayalı döşeliydi. Sehpayı, ısrarla ona ait olduğunu iddia ettiği komodin ve tüm yemek kitaplarıyla birlikte depoya koyacağını düşünüyordum. Yemek kitaplarını özleyeceğimi söyleyemem. Yemek yapmam. Ama içinde, "Monique ve David, birlikte nice mutlu yıllara," yazan bir şeyin yarı yarıya size ait olduğunu düşünüyorsunuz ister istemez.

Paltomu asarken, hangi sorunun gerçeği daha iyi yansıttığını düşündüm: David yeni işi kabul edip *ben olmadan* San Francisco'ya mı taşındı, yoksa ben New York'tan *onun için* ayrılmayı kabul mü etmedim? Ayakkabılarımı çıkarırken cevabın ikisinin ortasında bir yerde olduğuna karar verdim yine. Ama her seferinde içimi sızlatan o düşünceye dönüp sarılıyordum: *O cidden gitti.*

Kendime bir *pad thai* siparişi verip duşa girdim. Suyu neredeyse kaynar dereceye ayarladım. Tenimi yakacak kadar sıcak olmasını seviyordum. Şampuan kokusunu da seviyordum. Sanırım en mutlu olduğum yer duş başlığının altıydı. Burada, buharların arasında şampuan köpükleriyle kaplıyken kendimi geride bırakılmış Monique Grant gibi hissetmiyordum. Hatta hızını kaybetmiş yazar Monique Grant gibi de hissetmiyordum. Yalnızca ama yalnızca lüks banyo gereçlerinin sahibi Monique Grant'tım. Durulandım, kurulandım, üzerime eşofman altımı geçirdim ve tam saçlarımı yüzümün önünden çekerken teslimatçı kapıyı çaldı.

Kucağımda plastik kapla oturmuş televizyon izlemeye çalışıyordum. Dikkatimi dağıtmaya karar vermiştim. Beynimin bir şey yapmasını, işi ya da David'i düşünmekten başka herhangi bir şey yapmasını istiyordum. Ama yemek bittiğinde bunun faydasız bir çaba olduğunu anlamıştım. Çalışsam da olurdu.

Bu fazlasıyla göz korkutucuydu – Evelyn Hugo'yla röportaj yapmak, onun hikâyesini kontrol etmek, onun benimkini kontrol etmediğinden emin olmaya çalışmak. Genelde fazla hazırlıklı olma eğilimindeyimdir. Ama daha da önemlisi her zaman biraz devekuşu gibiyimdir. Yüzleşmek istemediğim şeylerden kaçınmak için kafamı kuma gömmeye dünden razıyım.

O nedenle sonraki üç gün boyunca Evelyn Hugo'yu araştırmaktan başka bir şey yapmadım. Günlerimi onun evlilikleri ve skandallarıyla ilgili eski makaleleri araştırarak, akşamlarıymısa eski filmlerini izleyerek geçirdim.

Carolina Sunsets, *Anna Karenina*, *Jade Diamond* ve *All for Us*'tan videolar izledim. *Boute-en-Train*'deki sudan çıkma sahnesinin GIF'ini o kadar çok izledim ki uyuyakaldığımda rüyalarım da bile tekrar tekrar oynuyordu.

Filmlerini izledikçe ona, her bir parçasına âşık olmaya başlamıştım. Akşamları saat on birle iki arasında, dünyanın geri kalanı uyurken dizüstü bilgisayarım onun görüntüsüyle titreyiyor, sesi oturma odamı dolduruyordu.

Çarpıcı derecede güzel bir kadın olduğunu inkâr etmenin bir mânâsı yoktu. İnsanlar genelde düz, kalın kaşlarından ve sarı saçlarından bahseder ama ben gözlerimi kemik yapısından alamıyordum. Çene kemiği güçlü, elmacıkkemikleri çıkıktı ve ikisi de gelmiş geçmiş en dolgun dudaklara doğru uzanıyordu. Gözleri iriydi ama büyük badem şeklini alacak kadar yuvarlak değildi. Yanık teni açık renk saçlarıyla birlikte ona plaj kadını havası veriyor ama bir yandan da onu seçkin gösteriyordu. Doğal olmadığını biliyordum. Öylesi bronz bir tende öyle sarı saçlar... Yine de *öyle olması* gerektiği hissinden kurtulamıyordum. İnsanlar bu şekilde doğabilmeliydi.

Sinema tarihçisi Charles Redding'in, Evelyn'in yüzü için, "Kaçınılmaz. Öyle seçkin, öyle mükemmele yakın ki ona bakınca hatlarının er ya da geç tam da o oranda, o kombinasyonla gerçekleşmek zorunda olduğu hissine kapılıyorsunuz," demesinin kısmen bu yüzden olduğuna da hiç şüphem yoktu.

Evelyn'in 50'lerde dar kazaklar ve mermi sutyen giydiği görselleri, Don Adler'la evlendikten hemen sonra Sunset Stüdyoları'nda çekilmiş basın fotoğraflarını, 60'ların başındaki uzun, düz saçlı ve yuvarlak, kalın perçemli hâliyle kısacık şortlar giydiği fotoğraflarını topladım.

Tek parça beyaz bir elbise giyerek bozulmamış bir plajda, deniz kenarında oturduğu bir fotoğraf vardı. Başında geniş, kenarları sarkık, yüzünün çoğunu kaplayan siyah bir şapka vardı. Beyaza çalan sarı saçlarına ve yüzünün sağ tarafına güneş vuruyordu.

Favorilerimden biri, 1967'nin Altın Küre töreninden siyah-beyaz bir fotoğraftı. Geçitte oturuyor. Saçları gevşek bir topuz yapılmış. Üzerinde açık renkli, derin yuvarlak yakalı, dantelli bir elbise. Göğüs dekoltesi kontrollü ama cüretkâr. Sağ bacağı, eteğin yüksek yırtmacından çıkmış.

Yanında isimleri tarihe karışmış iki adam var. Evelyn sahneye bakarken onlar Evelyn'e bakıyor. Hemen yanındaki göğsüne bakarken onun yanındaki de bacağına çevirmiş gözlerini. İkisi de kendinden geçmiş gibi görünüyor, bir parça daha görebilmeyi umuyorlar.

Belki de bu fotoğraf üzerine fazla düşünmüştüm ama tekrar eden bir kalıbı fark etmeye başlamıştım: Evelyn karşısındakinde bir parça daha alabileceğine dair bir umut bırakıyordu daima. Ve bunu her zaman reddediyordu.

1977 yılına ait *Three A.M.*'deki o çok konuşulan seks sahnesinde, Don Adler'in üzerinde ters kovboy pozisyonunda durup kıvranırken memelerini üç saniye kadar görebiliyordunuz. Filmin elde ettiği inanılmaz gişe rakamlarının, çiftlerin birkaç kez üst üste izlemeye gitmesinden kaynaklandığı söylentileri yıllarca sürmüştü.

Ne kadarını verip ne kadarını kendine saklayacağını nasıl da biliyordu!

Şimdi söyleyecek bir şeyleri var diye bu tamamen değişecek miydi yani? Yoksa benimle de tıpkı yıllarca seyircilerle oynadığı gibi oynayacak mıydı?

Evelyn Hugo bana, tetikte kalmamı sağlayacak kadarını anlatacak ama aslında hiçbir şeyi gerçekten açıklamayacak mıydı?